

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Unde Și Cum](#) > [Ce Lege Se Aplică](#) > [Austria](#)

Ce lege se aplică

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Dreptul internațional privat austriac a fost codificat, în principal, în Legea privind dreptul internațional privat (*Gesetz über das internationale Privatrecht - IPR-Gesetz*) din 15 iunie 1978, BGBl. nr. 304/1978. Următoarele dispoziții privind conflictul de legi se regăsesc în alte reglementări decât Legea privind dreptul internațional privat (în continuare IPRG):

- articolul 13a din Legea federală din 8 martie 1979 de adoptare a unor dispoziții privind protecția consumatorilor (Legea privind protecția consumatorilor - KSchG) [*Bundesgesetz vom 8. März 1979, mit dem Bestimmungen zum Schutz der Verbraucher getroffen werden (Konsumentenschutzgesetz - KSchG)*], BGBl. nr. 140/1979
- articolul 11 din Legea federală privind dobândirea dreptului de folosință pe durată limitată a bunurilor imobile (Legea privind regimul de utilizare pe durată limitată - TNG) [*Bundesgesetz über den Erwerb von Teilzeitnutzungsrechten an unbeweglichen Sachen (Teilzeitnutzungsgesetz - TNG)*], BGBl. I No 32/1997
- articolul 20 din Legea federală de punere în aplicare a Directivei 93/7/CEE privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru al Comunității Europene (*Bundesgesetz zur Umsetzung der Richtlinie 93/7/EWG über die Rückgabe von unrechtmäßig aus dem Hoheitsgebiet eines Mitgliedstaates der Europäischen Gemeinschaft verbrachten Kulturgütern*), BGBl. I No 67/1998
- articolul 23 din Legea federală privind răspunderea civilă pentru prejudiciile cauzate de radioactivitate (Legea din 1999 privind răspunderea nucleară - AtomHG 1999) [*Bundesgesetz über die zivilrechtliche Haftung für Schäden durch Radioaktivität (Atomhaftungsgesetz 1999 - AtomHG 1999)*], BGBl. I No 170/1998
- articolele 16 și 18 din Legea federală privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (Legea privind caracterul definitiv al decontării) [*Bundesgesetz über die Wirksamkeit von Abrechnungen in Zahlungs- sowie Wertpapierliefer und -abrechnungssystemen (Finalitätsgesetz)*], BGBl. I No 98/2001
- articolele 221-235 din Legea privind insolvența (*Insolvenzordnung*)

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Articolul 53 din IPRG prevede că aceasta nu aduce atingere acordurilor internaționale, care au prioritate nu numai față de dispozițiile legii respective, ci și față de alte norme naționale privind conflictul de legi. Următoarele convenții internaționale multilaterale, la care Austria este parte, conțin norme privind conflictul de legi:

- Convenția de la Haga din 24 octombrie 1956 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere față de copii
- Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind competența autorităților și legea aplicabilă în privința protecției minorilor
- Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare

- Convenția de la Haga din 4 mai 1971 privind legea aplicabilă accidentelor rutiere
- Convenția CISC din 20 septembrie 1970 privind legitimarea printr-o căsătorie ulterioară
- Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor
- Convenția de la Haga din 13 ianuarie 2000 privind protecția internațională a adulților
- Convenția de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă accidentelor rutiere

1.3 Principalele convenții bilaterale

Următoarele tratate bilaterale conțin norme privind conflictul de legi:

- Tratatul de prietenie și ședere din 9 septembrie 1959 între Republica Austria și Iran
- Tratatul din 16 decembrie 1954 între Republica Austria și Republica Populară Federală Iugoslavia privind relațiile juridice reciproce
- Tratatul din 11 decembrie 1963 dintre Republica Austria și Republica Populară Polonă privind relațiile reciproce în materie civilă și privind documentația

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Legea străină este aplicabilă în mod oficial și conform domeniului inițial de aplicare a acesteia (articolul 3 din IPRG).

2.2 Retrimiteria

În conformitate cu articolul 5 din IPRG, retrimiteria (*renvoi*) trebuie să fie respectată, cu excepția cazului în care se face trimitere în mod special la dreptul material al celuilalt stat. În cazul în care legea străină face trimitere înapoi la legea austriacă, legea austriacă este determinantă. În cazul în care legea străină face trimitere la o lege la care s-a făcut deja trimitere, legea aplicabilă este cea la care s-a făcut trimitere prima dată.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

Modificarea ulterioară a factorilor esențiali de legătură cu un anumit sistem juridic nu afectează elementele unei cauze care au fost deja soluționate (articolul 7 din IPRG), deși anumite norme specifice în materie de conflicte de legi prevăd excepții de la acest principiu. În principiu, legea determinantă pentru aspectele pentru care s-a formulat deja o concluzie este legea aplicabilă la momentul în care au apărut aspectele respective, iar legea determinantă pentru aspectele nesoluționate este legea aplicabilă la momentul pronunțării hotărârii.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Legea menționată nu se aplică în cazul în care aplicarea acesteia ar conduce la un rezultat incompatibil cu valorile fundamentale ale sistemului juridic austriac (articolul 6 din IPRG).

În legislația austriacă, există dispoziții care sunt aplicabile indiferent de normele de drept internațional privat (norme de aplicare imediată). Pentru unele dintre aceste dispoziții, caracterul lor de norme de aplicare imediată rezultă din formularea acestora, iar pentru altele, doar din obiectul acestora.

Norme de aplicare imediată sunt stabilite, de exemplu, la articolele 7, 7a și 7b din Legea de modificare a legislației privind contractul de muncă (*Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz - AVRAG*) și prevăd că, indiferent de legea aplicabilă, lucrătorii din Austria au dreptul, cel puțin, la salariile negociate prin contractul colectiv de muncă și la un număr minim de zile de concediu. O altă normă de aplicare imediată este prevăzută la articolul 13a alineatul (2) din KSchG, conform căreia articolul 6 din KSchG (privind termenii contractuali inadmisibili), articolul 864a din Codul civil (ABGB) (privind valabilitatea clauzelor mai puțin obișnuite din condițiile generale ale contractului și contractele standard) și articolul 879 alineatul (3) din ABGB (privind nulitatea dispozițiilor contractuale din condițiile generale ale contractului și contractele standard care prejudiciază în mod flagrant protecția consumatorilor) sunt decisive, indiferent de legea care reglementează contractul, în cazul în care contractul a fost încheiat în legătură cu o activitate desfășurată de comerciant în Austria cu scopul încheierii unor astfel de contracte.

2.5 Proba legii străine

Legea străină trebuie să fie stabilită în mod oficial. În acest scop, instanța se poate baza pe cooperarea părților, pe informații din partea Ministerului Federal al Justiției sau pe rapoarte ale experților. În cazul în care, în pofida eforturilor considerabile depuse, nu se poate dovedi legea străină într-un termen rezonabil, se aplică legea austriacă (articolul 4 din IPRG).

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Obligațiile contractuale care nu sunt reglementate de Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), JO L 177, 4 iulie 2008, p. 6, trebuie analizate în conformitate cu legea aleasă în mod expres sau implicit de către părți. În cazul în care nu a fost aleasă o anumită lege, legea determinantă este cea a statului în care partea care a furnizat prestația ce caracterizează contractul își are reședința obișnuită (sediul) (articolul 35 din IPRG).

În cazul contractelor încheiate de consumatori, se aplică norme speciale privind conflictul de legi. Normele privind conflictul de legi prevăzute într-o serie de directive privind protecția consumatorilor sunt transpuse prin articolul 13a alineatul (1) din Legea privind protecția consumatorilor, care limitează în principal libertatea de a alege o anumită lege pentru a asigura protecția consumatorilor.

3.2 Obligații extracontractuale

Drepturile necontractuale de a cere despăgubiri care nu sunt reglementate de Regulamentul (CE) nr. 864/2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II), JO L 199, 31 iulie 2007, p. 40, trebuie analizate în conformitate cu legea aleasă în mod expres sau demonstrată în mod concludent de către părți. În cazul în care nu a fost aleasă o anumită lege, legea determinantă este cea a statului în care au avut loc faptele în urma cărora s-au produs daunele. Cu toate acestea, în cazul în care, pentru părțile implicate, există o legătură mai strânsă cu legea unuia și aceluiași alt stat, atunci legea statului respectiv este determinantă (articolul 48 din IPRG).

Această normă privind conflictul de legi determină legea aplicabilă pentru a stabili dacă a survenit răspunderea pentru daune, cine este responsabil pentru daunele produse și care este suma de plătit. Aceasta include, de asemenea, chestiuni legate de neglijența concurentă și acțiunea directă a persoanei vătămate împotriva asigurătorului, precum și termenul de prescripție pentru acțiunile în despăgubire.

Drepturile la despăgubiri care decurg din accidente rutiere, care intră sub incidența Convenției de la Haga din 4 mai 1971 privind legea aplicabilă accidentelor rutiere, trebuie conectate în temeiul acestei convenții.

Drepturile necontractuale la despăgubiri care au apărut în Austria ca urmare a radiațiilor ionizante trebuie, la cererea părții prejudiciate, să fie analizate în temeiul legii austriece [articolul 23 alineatul (1) din AtomHG 1999]. În cazul în care daunele cauzate de radiațiile ionizante sunt produse în străinătate, iar acestea trebuie să fie analizate în temeiul legii austriece, trebuie acordate daunele-interese numai dacă și în măsura în care statutul personal al părții prejudiciate prevede acest lucru [articolul 23 alineatul (2) din AtomHG 1999]

Legea aplicabilă în caz de gestiune de afaceri fără mandat (*negotiorum gestio*) sau al acțiunilor care decurg din îmbogățirea fără justă cauză este reglementată de Regulamentul Roma II.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

Statutul unei persoane este reglementat de legea statului al cărui cetățean este aceasta. În cazul în care o persoană are mai multe cetățenii, legea determinantă este cea a statului cu care persoana are cea mai strânsă legătură; cu toate acestea, cetățenia austriacă are întotdeauna prioritate. Pentru refugiați și apatrizi, statutul personal este reglementat de legea statului în care aceștia își au reședința obișnuită (articolul 9 din IPRG).

Dreptul unei persoane de a purta un nume trebuie să fie analizat în conformitate cu statutul personal al acesteia, indiferent de motivul pe care se bazează adoptarea numelui (articolul 13 din IPRG).

Prin urmare, numele după căsătorie, de exemplu, nu trebuie să fie analizat în funcție de starea civilă ci în funcție

de statutul numelui. Statutul formal general de la articolul 8 din IPRG se aplică pentru forma declarațiilor privind desemnarea numelor. (Prin urmare, forma unui act juridic trebuie să respecte aceleași norme ca actul juridic în sine; cu toate acestea, respectarea cerințelor formale ale statutului în care este efectuat actul juridic este suficientă.) Conform jurisprudenței, simpla modificare a statutului personal (a cetățeniei) nu conduce la schimbarea unui nume luat în temeiul unui statut personal anterior.

Capacitatea juridică și capacitatea de exercițiu ale unei persoane trebuie, de asemenea, să fie analizate în conformitate cu statutul personal al persoanei respective (articolul 12 din IPRG). Această referință include orice restricție privind capacitatea de a acționa, de exemplu ca urmare a unei boli psihice, însă nu și capacitatea de căsătorie. În cazul în care o persoană a devenit majoră, aceasta rămâne astfel chiar dacă acest lucru nu ar fi fost valabil conform unui nou statut personal recent dobândit.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

Cerințele pentru filiația legitimă a unui copil și pentru contestarea acesteia trebuie să fie analizate în conformitate cu statutul personal pe care l-au deținut soții la data nașterii copilului sau, în cazul în care căsătoria a fost desfăcută în prealabil, la momentul defacerii. În cazul în care soții au statute personale diferite, statutul personal al copilului la momentul nașterii este determinant. Domeniul de aplicare al acestei norme privind conflictul de legi include, de asemenea, prezumția de paternitate a soțului, motivele pentru contestarea legitimității și, de asemenea, stabilirea persoanelor care au dreptul să conteste legitimitatea și termenul pentru a face acest lucru.

Cerințele pentru legitimarea unui copil nelegitim printr-o declarație privind legitimitatea (și anume, printr-un act al unei autorități publice și nu prin căsătorie ulterioară) trebuie analizate în funcție de statutul personal al tatălui (articolul 23 din IPRG).

În temeiul acordului privind legitimarea, legitimarea prin căsătorie ulterioară a părinților este efectivă dacă acest lucru este în conformitate cu legea statutului al cărui cetățean este tatăl sau mama.

Cerințele pentru stabilirea și recunoașterea paternității în legătură cu un copil nelegitim trebuie analizate în funcție de statutul personal al copilului în momentul nașterii. Un statut personal ulterior al copilului este decisiv în cazul în care stabilirea sau recunoașterea este permisă în conformitate cu acest statut, însă nu și în conformitate cu statutul personal de la momentul nașterii. Legea în temeiul căreia este stabilită sau recunoscută paternitatea este determinantă, de asemenea, pentru contestarea acesteia (articolul 25 din IPRG).

Relația părinte-copil: Efectele legitimității și legitimării unui copil și ale ilegitimității trebuie analizate în funcție de statutul personal al copilului. Articolele 24 și 25 din IPRG reglementează chestiuni legate de îngrijirea și educația copilului, administrarea și folosirea bunurilor copilului, reprezentarea legală de către unul sau ambii părinți, inclusiv necesitatea aprobării oficiale a anumitor acte de reprezentare, precum și, pentru copiii legitimi, stabilirea custodiei după divorțul părinților și creanțele de întreținere reciprocă. Aceste dispoziții se suprapun în mare măsură cu dispozițiile Convenției de la Haga privind protecția copilului și ale Convenției de la Haga privind protecția nou-născuților din 1961, în cazurile în care aceasta este (încă) în vigoare (în ceea ce privește Turcia și Macao). În consecință, autoritățile competente trebuie să aplice dreptul lor intern pentru adoptarea de măsuri de asigurare a protecției minorilor; sunt competente, de regulă, autoritățile din statul de reședință.

În timp ce pentru chestiunile legate de filiație se are în vedere statutul personal la un moment dat, acest lucru nu este valabil pentru chestiunile legate de relația dintre părinți și copil; ceea ce contează este respectivul statut personal al copilului. În cazul în care statutul personal se schimbă, relația părinte-copil trebuie analizată în funcție de noul statut personal din momentul schimbării statutului (modificarea factorilor de legătură relevanți, cetățenie).

În mod repetat, jurisprudența nu a aplicat reglementările în materie de custodie din cadrul sistemelor juridice străine pe motiv că acestea sunt contrare ordinii publice în cazul în care acestea nu au avut în vedere interesul superior al copilului.

3.4.2 Adopția

În conformitate cu articolul 26 din IPRG, condițiile pentru adopția unui copil și pentru încetarea adopției se bazează pe statutul personal al fiecărei persoane care adoptă. În plus, statutul personal al copilului este decisiv, deși, în cazul copiilor minori, doar în măsura în care acesta prevede consimțământul copilului sau al unei părți terțe care are o legătură prevăzută în dreptul familiei cu copilul. Printre condițiile pentru adopția unui copil se numără, de exemplu, vârsta persoanei care adoptă, diferența de vârstă dintre părinții adoptivi și copilul dat spre adopție și faptul dacă și în ce condiții existența propriilor copii ai persoanei care adoptă interzice adopția unui copil, precum și orice cerințe privind consimțământul, inclusiv posibilitatea de a anula în mod oficial un consimțământ refuzat.

Efectele adopției unui copil trebuie să fie analizate în funcție de statutul personal al persoanei care adoptă și, în cazul adopției de către soți, în conformitate cu legea determinantă care reglementează efectele juridice personale ale căsătoriei. Ca urmare a decesului unuia dintre soți, statutul personal al celuilalt soț este decisiv pentru aceste efecte.

Efectele adopției unui copil în materie de drept succesoral trebuie analizate nu în funcție de statutul adopției, ci în funcție de statutul succesiunii.

Prin natura sa, adopția unui copil este o împrejurare de fapt încheiată, prin urmare, hotărârea nu se modifică în cazul în care statutul personal sau factorul de legătură se modifică ulterior. Statutul de persoană adoptată este în mod inerent o relație juridică permanentă. Prin urmare, statutul care este decisiv pentru efectele adopției unui copil se poate modifica: acesta depinde de respectivul statut personal al persoanei care adoptă.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Forma unei căsătorii în Austria trebuie să fie analizată în conformitate cu legea austriacă, iar forma unei căsătorii în străinătate trebuie analizată în conformitate cu statutul personal al fiecăreia dintre persoanele care urmează să se căsătorească; cu toate acestea, este suficient să se respecte cerințele formale din locul unde se încheie căsătoria (articolul 16 din IPRG). Referința limitată la cerințele formale din locul încheierii căsătoriei se referă la dispozițiile de drept material ale legii menționate, astfel încât orice *retrimitere* în temeiul legislației locale este, prin urmare, irelevantă (excepție de la articolul 5 din IPRG).

Cerințele pentru încheierea căsătoriei și pentru constatarea nulității unei căsătorii și cerințele pentru anularea căsătoriei (diferită de divorț) trebuie să fie analizate pentru fiecare dintre persoanele în cauză în funcție de statutul personal al acestora (articolul 17 din IPRG). Dacă însă legea aplicabilă statutului personal al uneia sau ambelor persoane în cauză nu cuprinde dispoziții privind genul uneia sau ambelor persoane, se aplică cerințele legate de încheierea căsătoriei prevăzute în legea statului în care se încheie căsătoria.

Această normă privind conflictul de legi se referă la cerințele materiale pentru încheierea căsătoriei, cum ar fi limita de vârstă impusă, lipsa unor impedimente în calea căsătoriei, orice cerințe privind consimțământul și substituibilitatea acestora.

În conformitate cu articolul 18 din IPRG, efectele juridice personale ale căsătoriei trebuie să fie analizate în funcție de statutul personal comun al soților sau, în lipsa unui statut personal comun, în funcție de ultimul statut personal comun, în cazul în care unul dintre aceștia l-a păstrat. În caz contrar, acestea trebuie să fie analizate în conformitate cu legea statului în care ambii soți își au reședința obișnuită sau, în lipsa unui astfel de reședință, în conformitate cu legea statului în care ambii soți și-au avut ultima reședință obișnuită, în cazul în care unul dintre aceștia a păstrat-o.

Domeniul de aplicare al acestei norme privind conflictul de legi cuprinde, de asemenea, obligația de comunitate conjugală, consecința pentru reședință, obligația de a acorda asistență, precum și dreptul fiecărui soț la întreținere, însă nu și legea referitoare la utilizarea numelui după căsătorie sau la regimul matrimonial. Referința se poate modifica; în cazul în care factorii de legătură se schimbă, o altă lege diferită poate deveni determinantă.

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Legea privind parteneriatul înregistrat (*Gesetz über die eingetragene Partnerschaft*) a inserat articolele 27a-27d în IPRG.

Cerințele de fond (și, de asemenea, de formă) pentru încheierea unui parteneriat înregistrat, pentru constatarea nulității și pentru desfacerea acestuia ca urmare a unui viciu la momentul încheierii trebuie să fie analizate în conformitate cu legea statului în care acesta a fost încheiat (articolul 27a din IPRG).

În conformitate cu articolul 27b din IPRG, efectele personale ale parteneriatului înregistrat trebuie analizate în conformitate cu legea statului în care partenerii înregistrați își au reședința obișnuită comună sau, în lipsa unei reședințe obișnuite comune, în conformitate cu legea statului în care ambii au avut ultima reședință obișnuită, în cazul în care unul dintre aceștia a păstrat-o. În cazul în care, prin urmare, legea statului de reședință nu poate fi aplicată sau în cazul în care această lege nu reglementează efectele juridice personale, este decisiv statutul personal comun al partenerilor înregistrați sau, în lipsa unui statut personal comun, ultimul statut personal comun, în cazul în care unul dintre aceștia l-a păstrat. În caz contrar, se aplică legea austriacă, lucru valabil, de asemenea, în cazul în care statutul personal nu reglementează efectele juridice personale ale parteneriatului înregistrat.

Efectele patrimoniale ale unui parteneriat înregistrat trebuie analizate în conformitate cu legea aplicabilă începând cu data de 29 ianuarie 2019 în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1104 privind efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate.

Desfacerea parteneriatului înregistrat din cauze care nu țin de existența unui viciu la momentul încheierii este reglementată de legea statului în care partenerii înregistrați își au reședința obișnuită comună la momentul desfacerii sau, în lipsa unei astfel de reședințe obișnuite comune, în conformitate cu legea statului în care aceștia au avut ultima reședință obișnuită comună, în cazul în care unul dintre aceștia a păstrat-o. În cazul în care, în consecință, legea statului de reședință nu poate fi aplicată sau, în cazul în care, în consecință, parteneriatul înregistrat nu poate fi desfăcut pe baza faptelor prezentate, este decisiv statutul personal comun al partenerilor înregistrați sau, în lipsa unui statut personal comun, ultimul statut personal comun, în cazul în care unul dintre aceștia l-a păstrat. În caz contrar, se aplică legea austriacă, ceea ce este valabil, de asemenea, în cazul în care statutul personal nu permite desfacerea parteneriatului înregistrat pe baza faptelor prezentate.

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

În temeiul articolului 20 din IPRG, aspectele referitoare la divorț care nu sunt reglementate de Regulamentul Roma III (Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului de punere în aplicare a unei cooperări consolidate în domeniul legislației aplicabile divorțului și separării de drept, JO L 343, 29 decembrie 2010, p. 10) (consecințele patrimoniale ale divorțului) trebuie să fie analizate în conformitate cu legea determinantă în ceea ce privește efectele juridice personale ale căsătoriei. Ceea ce contează în acest caz este momentul divorțului; prin urmare, referința nu poate fi modificată.

Regimul matrimonial trebuie analizat în conformitate cu legea aplicabilă începând cu data de 29 ianuarie 2019 în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1103 privind regimurile matrimoniale.

În dreptul austriac nu există prevederi privind desfacerea unei căsătorii. În măsura în care aceasta nu este reglementată de Regulamentul Roma III, aceasta ar trebui să aibă ca factor de legătură cea mai apropiată relație în conformitate cu articolul 1 din IPRG. Cea mai apropiată relație ar putea fi identificată în jurisprudență prin analogie cu articolul 20 din IPRG.

3.5.4 Obligațiile de întreținere

Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, JO L 7, p. 1 (Regulamentul UE privind obligațiile de întreținere) face trimitere în ceea ce privește statutul obligațiilor de întreținere la Protocolul de la Haga din 23 noiembrie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere. Prin urmare, legea statului în care persoana căreia îi este datorată întreținere își are reședința obișnuită este aplicabilă, în principal, (completată de tendințe în direcția *lex fori*, factori de legătură speciali, o clauză de apărare împotriva pretențiilor „surprinzătoare” și o posibilitate, foarte restrictivă, de a alege o anumită lege

aplicabilă).

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Regimul matrimonial trebuie analizat în conformitate cu legea aplicabilă începând cu data de 29 ianuarie 2019 în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1103 privind regimurile matrimoniale (a se vedea mai sus).

3.7 Testamente și succesiuni

Sucesiunile sunt reglementate de Regulamentul UE privind succesiunile [Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor (JO L 201, 27 iulie 2012, p. 107)]. Pentru cauzele vechi, se aplică articolul 28 din IPRG, conform căruia legea determinantă depinde de statutul personal al defunctului la momentul decesului. Această normă privind conflictul de legi a reglementat, de asemenea, în principiu, răspunderea pentru datoriile succesiunii și achiziționarea de succesiune. Cu toate acestea, în cazul în care procedurile succesoriale sunt efectuate în Austria, achiziționarea de succesiune și răspunderea pentru datoriile succesiunii ar trebui să fie analizate în conformitate cu legislația austriacă [articolul 28 alineatul (2) din IPRG].

3.8 Proprietatea reală

Dobândirea și pierderea drepturilor reale asupra bunurilor corporale, inclusiv posesia, trebuie analizate în conformitate cu legea statului pe teritoriul căruia se află bunurile la finalizarea împrejurărilor de fapt care au stat la baza dobândirii sau pierderii acestor drepturi. Categoria juridică a bunurilor și conținutul drepturilor trebuie să fie analizate în conformitate cu legea statului pe teritoriul căruia se află bunurile (articolul 31 din IPRG).

Domeniul de aplicare al normei privind conflictul de legi cuprinde, în special, dreptul de proprietate, servituțile (taxe funciare), dreptul de retenție, dreptul de suprafață, dreptul de proprietate asupra locuinței, dar și drepturi de reținere opozabile față de terți și rezerva dreptului de proprietate. Consecințele transferului de proprietate sunt reglementate, de asemenea, de această lege.

O schimbare ulterioară a locului nu afectează legea aplicabilă, întrucât dobândirea dreptului reprezintă o împrejurare de fapt încheiată.

Efectele dobândirii unui drept se bazează pe legea din locul respectiv; prin urmare, acest factor de legătură se poate modifica. Chestiunile referitoare la nivelul de protecție juridică a proprietarului, dacă și în ce măsură persoana îndreptățită la dreptul real are un drept de înstrăinare, de exemplu dacă o garanție reală mobilă poate fi vândută fără intervenție judiciară, precum și alte întrebări trebuie, de asemenea, să fie analizate în conformitate cu această lege.

Se aplică un regulament special în ceea ce privește mijloacele de transport (articolul 33 din IPRG). Drepturile reale cu privire la nave și aeronave care au fost înregistrate într-un registru trebuie să fie analizate în conformitate cu legea statului de registru; în ceea ce privește vehiculele feroviare, legea aplicabilă este cea a statului unde își are sediul central real compania feroviară care utilizează vehiculele. În ceea ce privește gajurile legale și justificate în mod obligatoriu sau drepturile legale de reținere pentru securizarea cererilor de despăgubiri pentru daunele cauzate de vehicul sau cheltuielile cu acestea, legea aplicabilă este cea a statului pe teritoriul căruia se află bunurile ulterior finalizării împrejurărilor de fapt subiacente.

Există, de asemenea, o reglementare specială pentru bunurile corporale imobile: în cazul în care drepturile reale asupra bunurilor imobile sunt incluse, de asemenea, în domeniul de aplicare al unei alte norme privind conflictul de legi (de exemplu, cea referitoare la regimul matrimonial), trimiterea la legislația în materie de proprietate, și anume legătura cu legea statului pe teritoriul căruia sunt situate bunurile, are prioritate.

Nu există nicio normă privind conflictul de legi pentru bunurile necorporale. În conformitate cu articolul 1 din IPRG, legea aplicabilă în temeiul legislației în materie de proprietate este cea cu care există cea mai strânsă legătură. Drepturile securizate sunt analizate în conformitate cu *lex cartae*. Articolul 33a din IPRG, care transpune articolul 9 din Directiva 2002/47/CE privind contractele de garanție financiară cu un domeniu de aplicare mai larg, cuprinde o normă specială pentru titlurile de valoare în formă dematerializată. Pentru titlurile de valoare din cadrul sistemelor de decontare, se aplică reglementările speciale de la articolele 16 și 18 din

Legea privind caracterul definitiv al decontării (*Finalitätsgesetz*), care transpune Directiva 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării.

3.9 Insolvența

Dispoziții cu caracter internațional în materie de insolvență sunt prevăzute în partea a șaptea din Legea privind insolvența. În conformitate cu articolul 217 din Legea privind insolvența, dispozițiile sunt aplicabile numai în măsura în care nu se prevede altfel în dreptul internațional sau în acte cu putere de lege specifice ale Comunităților Europene, în special Regulamentul (CE) nr. 848/2015 privind procedurile de insolvență (Regulamentul UE privind insolvența). În ceea ce privește conținutul, dispozițiile urmează în mare măsură dispozițiile corespunzătoare ale Regulamentului UE privind insolvența.

În principiu, condițiile prealabile pentru deschiderea unei proceduri de insolvență și efectele procedurii de insolvență sunt reglementate de legea statului pe al cărui teritoriu este deschisă procedura. În special, articolele 221-235 din Legea privind insolvența conțin norme privind drepturile reale ale terților, compensarea, rezerva dreptului de proprietate, contractele având ca obiect bunuri imobile, piețele reglementate, contractele de muncă, efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor supuse înscrierii, precum și legea aplicabilă în materie de acte prejudiciabile și protecția terților dobânditori, efectele asupra proceselor în curs de soluționare, *lex rei sitae* cu privire la exercitarea drepturilor de proprietate sau a altor drepturi, acordurile de compensare și de novație, acordurile de răscumpărare și efectuarea plăților după deschiderea procedurii de insolvență.

În cazurile în care reglementările se suprapun cu cele din IPRG sau alte dispoziții privind conflictul de legi, au prioritate dispozițiile cu un grad mai ridicat de specializare din Legea privind insolvența.

■ Ultima actualizare: 29/10/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.